

Arrest

nr. 135 744 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en legde op 2 augustus 2011 een aankomstverklaring (bijlage 3) af bij het gemeentebestuur van Meise.

1.2. Verzoeker verliet het Schengengebied opnieuw op 16 augustus 2011.

1.3. Verzoeker kwam op 24 december 2011 opnieuw toe op Belgisch grondgebied en legde op 3 januari 2012 wederom een aankomstverklaring (bijlage 3) af bij het gemeentebestuur van Meise.

1.4. Verzoeker legde op 30 januari 2013 een verklaring af van wettelijke samenwoning met zijn partner K. M.

1.5. Verzoeker diende op 30 januari 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner K. M..

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het door verzoeker ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 17 februari 2014 (RvV 17 februari 2014, nr. 118 972).

1.7. Verzoeker diende op 25 februari 2014 wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner K. M.

1.8. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 5 augustus 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 18 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2014 werd ingediend door:

Naam: D.(...)-S.(...)

Voornamen: K.(..) V.(...)

Nationaliteit: Canadese

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het negatieve samenwoningverslag van de PZ KLM dd. 06.05.2014 blijkt dat betrokkene niet langer op het gezamenlijke adres verblijft. Op 15.05.2014 wordt de wettelijke samenwoning tussen betrokkenen eenzijdig stopgezet te Meise. Op 28.07.2014 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, *“bijlage 20”*, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182).

3.2. In een eerste middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om een uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen en op welke manier dit zal gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Verzoekende partij heeft intussen een nieuwe relatie en dus een nieuw gezinsleven (zie hierna).

Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand.

Verwerende partij kan zich echter op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Canada zal zijn is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer hij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr.10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze nietig te verklaren.

Het middel is gegrond."

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.4. Bij het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient rekening te worden gehouden met de algemene situatie in het land waarnaar de betrokkene zal worden teruggeleid en met de omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Verzoeker werpt een mogelijke schending op van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij meent dat het niet duidelijk is dat hij naar Canada zal worden teruggeleid. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat hij in Canada een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling en evenmin aannemelijk maakt dat er een kans bestaat dat hij naar een ander land zou worden uitgewezen waar een dergelijk risico bestaat. Er kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen omdat verzoeker nalaat om concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Bovendien geeft verzoeker zelf te kennen dat zijn betoog voorbarig is en hij slechts op het ogenblik dat tot gedwongen uitvoering zal worden overgegaan, kennis zal hebben van alle modaliteiten.

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient in de eerste plaats te worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing valt onder de in artikel 39/79, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, zodat er tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker lijkt in het middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending in te roepen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker laat echter in concreto na aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing het laatstgenoemde artikel zou schenden. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

3.6. Het betoog van verzoeker over de houding van de verwerende partij met betrekking tot het belang van verzoeker is *in casu* volkomen irrelevant aangezien uit niets blijkt dat het bevel om het grondgebied zou zijn getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid en de verwerende partij geen exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt die daarop zou zijn gestoeld.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 13 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

Verzoeker is na de breuk met mevrouw K.(...) M.(...) een nieuwe relatie begonnen.

Hij is sinds enkele maanden samen met mevrouw K.(...) C.(...) (89.07.11 538-80 – stuk 3) die als onderdaan van de EU legaal verblijf heeft en werkt in Brussel.

Het koppel woont samen aan de (...) (cfr. huurovereenkomst stuk 4).

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat het gezinsleven van verzoeker en zijn partner zou worden verstoord.

Dit zou een onevenredige schade toebrengen aan hun gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Het middel is gegrond."

3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.9. Verzoeker bevestigt in zijn middel dat zijn relatie met de partner waarmee hij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgesloten, mevr. K. M., beëindigd werd en baseert zich thans op een gezinsleven met een andere, veel jongere vrouw die in Brussel zou wonen en werken. Het toevoegen als bijlagen bij zijn verzoekschrift van de adresgegevens van deze vrouw en de huurovereenkomst (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) volstaat echter geenszins om aan te tonen dat verzoeker een effectief en beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden met deze vrouw. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zich in het kader van een verblijfsprocedure ooit zou hebben beroepen op het gezinsleven met zijn nieuwe partner. Bijgevolg mist de insinuatie van verzoeker dat het de bedoeling zou zijn van de verwerende partij om "de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren" elke grondslag.

3.10. Aangezien het bestaan van een doorleefd gezinsleven van verzoeker met zijn nieuwe partner onvoldoende werd bewezen, valt dit niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en dient evenmin te worden nagegaan of er *in casu* – het betreft immers een situatie van een eerste toelating en is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf – een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands).

3.11. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.12. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De kritiek van verzoeker luidt als volgt:

“a) Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

b) Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door hem instellingen of hem personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

c) Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

d) Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hen thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 51, eerste lid van het Handvest enkel van toepassing is wanneer het recht van de Europese Unie ten uitvoer wordt gebracht, hetgeen *in casu* niet het geval is omdat het een louter internrechtelijke situatie betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. In zijn middel concretiseert verzoeker niet in het minst welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd

binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een erkenning van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.14. De aangevoerde schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De Raad legt er de nadruk op dat de thans bestreden beslissing een rechtstreeks gevolg is van verzoekers aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Verzoeker kon naar aanleiding van deze aanvraag alle gegevens meedelen die hij nuttig achtte, waardoor hij thans bezwaarlijk de gemachtigde van de Minister kan verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126). Verzoeker maakt met zijn theoretische beschouwingen evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij niet langer legaal in België verbleef.

3.15. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet voorziet dat wanneer een vreemdeling hierom verzoekt een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan krijgen, kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker een dergelijke vraag heeft gesteld en de gemachtigde van de Minister zou hebben geweigerd op deze vraag in te gaan.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN